

ΠΟΛΥΤΡΟΠΗ ΑΡΜΟΝΙΑ
ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
Γ΄ ΤΑΞΗΣ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
12-4-2022
ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ: ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΣΥΝΟΛΟ ΣΕΛΙΔΩΝ: ΕΞΙ (6)

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

A.1.

α. Λ

«Τὰ ὑποκείμενα πρὸς τὸν βίον ἡμῖν, οἷον τὸ σῶμα καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα, καθάπερ ὄργανά τινα ὑπόκειται, τούτων δ' ἐπικίνδυνός ἐστιν ἡ χρῆσις, καὶ πλέον θάτερον ἀπεργάζεται τοῖς μὴ δεόντως αὐτοῖς χρωμένοις»

β. Λ

«Ἐτι τοίνυν ἄλλαι μὲν εἰσὶν αἱ ποιοῦσαι ἕκαστον τῶν ἐν τῷ βίῳ πλεονεκτημάτων ἐπιστήμαι, ἄλλαι δ' αἱ χρώμεναι ταύταις, καὶ ἄλλαι μὲν αἱ ὑπηρετοῦσαι, ἕτεροι δ' αἱ ἐπιτάττουσαι»

γ. Λ

«ὡς μόνης φιλοσοφίας τὴν ὀρθὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀναμάρτητον ἐπιτακτικὴν φρόνησιν ἐν ἑαυτῇ περιεχούσης»

A.2.

χαλεπωτάτη: Αποδίδεται στο ουσιαστικό **ἀδικία**. Η αδικία χαρακτηρίζεται από τον φιλόσοφο το πιο ανυπόφορο και ολέθριο πράγμα στην περίπτωση που διαθέτει όπλα (έχουσα όπλα).

ἀνοσιώτατον: Αποδίδεται στο ουσιαστικό **ὁ ἄνθρωπος**. Ο άνθρωπος, όταν απομακρύνεται από την αρετή (ἄνευ ἀρετῆς) και δεν υπηρετεῖ με τα φυσικά του όπλα τη δικαιοσύνη γίνεται το πιο ανόσιο ον.

B1.

Με τον όρο τέλος ο Αριστοτέλης δηλώνει τον απώτερο σκοπό, τον λόγο, μιας σειράς ενεργειών ή την ολοκληρωμένη μορφή προς την πραγμάτωση της οποίας τείνει ένα ον. Έτσι, το τέλος λειτουργεί ως πρωθύστερο αίτιο και αρχή· δεν είναι αποτελείωμα αλλά τελείωση, η ορθή ολοκλήρωση μιας συγκεκριμένης διαδικασίας. Γι' αυτό και το πραγματικό τέλος ενός όντος είναι να κατακτήσει το κορυφαίο για το ίδιο αγαθό και να ολοκληρώσει τη φύση του. Η φύση, άλλωστε, δεν κάνει τίποτα χωρίς λόγο και χωρίς αιτία. Τίποτα δεν γίνεται μάταια, τα πάντα εξυπηρετούν κάποια συγκεκριμένη σκοπιμότητα, από την οποία και νοηματοδοτούνται.

Η τελεολογική διάσταση της αριστοτελικής διδασκαλίας είναι ευδιάκριτη στη φράση «**τό κυρίως ὄν αγαθόν**». Ο Αριστοτέλης θεωρεῖ πως κάθε πεδίο γνώσης έχει ως σκοπό (τέλος) την επίτευξη ενός συγκεκριμένου αγαθού. Ανάλογα με το αγαθό στον οποίο αποβλέπουν

γίνεται και η ιεράρχηση τεχνών και επιστημών. Κάθε τέχνη υποτάσσεται σε κάποια άλλη η οποία αποσκοπεί σε αγαθό αξιολογικά ανώτερο. Αυτό συμβαίνει γιατί το αγαθό στο οποίο αποσκοπεί κάθε τέχνη το επιδιώκουμε με απώτερο σκοπό να επιτύχουμε το αγαθό στο οποίο αποσκοπεί η ανώτερη από αυτήν τέχνη. Και έτσι καταλήγει στο ότι στο υπέρτατο αγαθό αποσκοπεί η ανώτερη επιστήμη στην ιεραρχία τεχνών και επιστημών. **Κυριολεκτικό και ολικό αγαθόν (τό κυρίως ὄν αγαθόν)** είναι εκείνο που δεν αποτελεί μέσο για την επίτευξη ενός επόμενου σκοπού, αλλά είναι ο απώτατος σκοπός και η τελική κατάληξη του ανθρώπινου βίου. Κατά τον Αριστοτέλη το κατεξοχήν αγαθόν είναι η ευδαιμονία: ζωή σπουδαία. Τοῦτ' ἄρα ἐστὶ τὸ τέλος ἀγαθόν, ὅπερ ἦν ἡ εὐδαιμονία (Ἠθικά Εὐδήμια 1219a27 28).

Στη φράση «τελεωθεὶς βέλτιστον τῶν ζώων ἄνθρωπός ἐστιν» ο φιλόσοφος αναφέρεται στην τελείωση του ανθρώπου. Ο άνθρωπος τελειοῦται, όταν ολοκληρώσει τη σωματική και πνευματική του ανάπτυξη και φτάσει στην πληρότητα των δυνατοτήτων του. Τότε μόνο μπορεί να πετύχει την ευτυχία. Ο άνθρωπος, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, έχει προικιστεί από τη φύση, μόνος αυτός από τα άλλα ζώα, με τη λογική και τον έναρθρο λόγο. Όταν ο άνθρωπος χρησιμοποιεί τη λογική και ζει σύμφωνα με τους νόμους και τη δικαιοσύνη, είναι το ανώτερο από όλα τα όντα («φτάνει στην τελειότητά του»). Επομένως, **η τήρηση των νόμων και η εφαρμογή της δικαιοσύνης** αποτελούν, για τον Αριστοτέλη, τον **αναγκαίο περιορισμό** για να οδηγηθεί ο άνθρωπος στο τέλος, για να ολοκληρώσει τον φυσικό του προορισμό. Γι' αυτό άλλωστε ο Αριστοτέλης έχει χαρακτηρίσει ως έναν από τους πιο μεγάλους ευεργέτες του **ανθρώπου αυτόν που πρώτος συγκρότησε την πόλη**, επειδή θεσπίζοντας νόμους και **επιβάλλοντας τη δικαιοσύνη**, απομάκρυνε όλα τα ανυπόφορα και ολέθρια κακά που επιφέρει η άδικη χρήση από τον άνθρωπο των εφοδίων του.

Πολύτροπη

B2.

Στο **κείμενο Β** ο Αριστοτέλης ξεκινά με τη διαπίστωση πως από τη φύση του ο άνθρωπος διαθέτει μέσα-όργανα, το σώμα του και τα μέλη του σώματος, με τα οποία μπορεί να εκτελεί κάθε δραστηριότητά του (Τὰ ὑποκείμενα πρὸς τὸν βίον ἡμῖν, οἷον τὸ σῶμα καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα, καθάπερ ὄργανά τινα ὑπόκειται). Κατά τον Αριστοτέλη, ουσιαστικά το σώμα και τα μέλη του αποτελούν μέσα-όργανα που ελέγχονται από την ψυχή του ανθρώπου. Η φύση εφοδίασε τον άνθρωπο με τα όργανα αυτά, για να τα αξιοποιεί με γνώμονα τη φρόνηση και την αρετή. Όμως, συχνά ο άνθρωπος τα χρησιμοποιεί χωρίς φρόνηση και αρετή, με τρόπο που είναι επιζήμιος και για τον ίδιο και για τους άλλους (τούτων δ' ἐπικίνδυνός ἐστιν ἡ χρῆσις, καὶ πλέον θάτερον ἀπεργάζεται τοῖς μὴ δεόντως αὐτοῖς χρωμένοις). Για να αντιμετωπιστεί η επικινδυνότητα της εσφαλμένης χρήσης των φυσικών καταβολών είναι αναγκαίο να στραφεί ο άνθρωπος στη βαθιά, ολοκληρωμένη και τεκμηριωμένη γνώση (ἐπιστήμη) που θα του επιτρέψει να ελέγξει και να κατευθύνει το σώμα και τις αντίστοιχες δραστηριότητες του προς την αρετή, αποφεύγοντας τους πιθανούς κινδύνους που θα προκαλούσε η λανθασμένη χρήση τους. (Δεῖ τοίνυν ὀρέγεσθαι τῆς ἐπιστήμης κτᾶσθαι τε αὐτὴν καὶ χρῆσθαι αὐτῇ προσηκόντως, δι' ἧς πάντα ταῦτα εὔθησόμεθα). Η επιστήμη αυτή δεν είναι άλλη από τη φιλοσοφία. Γι' αυτό καταλήγει πως πρέπει να φιλοσοφούμε (Φιλοσοφητέον ἄρα ἡμῖν), αν θέλουμε και σκοπεύουμε να ζήσουμε με ορθό τρόπο στη δημόσια ζωή (ὀρθῶς πολιτεύεσθαι) και με επωφελή στην ιδιωτική (τὸν ἑαυτῶν βίον διάξειν ὠφελίμως)

Στο κείμενο Γ ο φιλόσοφος αναφέρεται και πάλι στα όπλα, στις ικανότητες με τις οποίες εφοδίασε η φύση τον άνθρωπο. Αυτά τα όπλα είναι τα φυσικά του πάθη και ο λόγος (νους) και η γλώσσα. Αυτά μπορεί να χρησιμοποιήσει είτε με στόχο να υπηρετήσει τη φρόνηση και την αρετή είτε παρακάμπτοντας την φρόνηση και την αρετή με στόχο να διαπράξει κακές ή άδικες πράξεις. Η λέξη φρόνησις χρησιμοποιείται εδώ με τη γενική σημασία της διανοητικής ικανότητας και όχι με την ειδική, τη συγκεκριμένη σημασία της πρακτικής σοφίας, δηλαδή της ικανότητας να παίρνει ο άνθρωπος τις σωστές αποφάσεις στα καθημερινά συμβάντα της ζωής του.

Συνεπώς, τα φυσικά όπλα του ανθρώπου τον καθιστούν ικανό για το καλύτερο και για το χειρότερο. Η χρήση τους εξαρτάται από τις ενέργειες και την προαίρεσή του. Ο ίδιος ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να επιλέξει αν θα παρασυρθεί από τις άλογες παρορμήσεις και τα φυσικά του πάθη και θα καταλήξει «το πιο ανόσιο, το πιο άγριο ον, και το πιο επιρρεπές στις ερωτικές ηδονές και τη λαίμαργία» ή αν θα εισαγάγει τον ορθό λόγο στον χειρισμό τους και θα τα αξιοποιήσει για να υπηρετήσει την φρόνηση και την αρετή και για να εκπληρώσει τον φυσικό του προορισμό. Και επειδή η πόλις αποτελεί το λογικό περιβάλλον για την εκδήλωση της ηθικής διάστασης των ανθρώπινων σχέσεων και για την άσκηση και προαγωγή των ηθικών και πνευματικών δυνατοτήτων του ανθρώπου, γίνεται κατανοητό ότι μόνο στο πλαίσιο της πόλης ο άνθρωπος πραγματώνει τη φύση του, γίνεται καλός πολίτης και αγαθός άνδρας, ηθικά τελειωμένος.

B3.

1. Λ

«Αριστοτέλης πόλεως μέν ἦν Σταγειρίων, τὰ δέ Στάγειρα πόλις Θρᾶκης πλησίον Ὀλύνθου καί Μεθώνης»

2. Λ

Ο Αριστοτέλης ήρθε στην Αθήνα για να σπουδάσει **το 367 π.Χ.** σε ηλικία 17 ετών

3. Σ

4. Λ

Ο Αριστοτέλης συνέγραψε το ηθικού περιεχομένου έργο Ηθικά Νικομάχεια κατά **την τρίτη περίοδο** της φιλοσοφικής του δραστηριότητας.

5. Λ

Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη το *ἐπιθυμητικόν* μέρος της ψυχής **έχει σχέση με τις αρετές που περιγράφουν τον χαρακτήρα του ανθρώπου (ηθικές αρετές).**

B4. παρέλευση, εξειδίκευση, δυσφήμιση, εκτάκτως, υποκριτική

B5.

Και τα δύο κείμενα συμφωνούν αναφορικά με τον χαρακτήρα και τον σκοπό της φιλοσοφίας. Η επιστήμη κατά τον Αριστοτέλη συνδέεται άμεσα με τη λογική λειτουργία του ανθρώπου και αποτελεί σύνολο τεκμηριωμένων γνώσεων σε συγκεκριμένο και διακριτό τομέα του επιστητού. Η φιλοσοφία είναι επιστήμη, διαφοροποιείται όμως από τις άλλες επιστήμες γιατί **στοχεύει αποκλειστικά στη γνώση, στην αναζήτηση της αλήθειας και στη βαθύτερη κατανόηση της πραγματικότητας και δεν την αποκτά ο άνθρωπος με σκοπό να δημιουργήσει κάτι ή να πετύχει κάτι στην καθημερινή του δράση (διά τό είδέναι τό επίστασθαι έδίωκον και ού χρήσεώς τινός ένεκεν)**. Στον πυρήνα της φιλοσοφικής γνώσης **δεν βρίσκεται η χρηστικότητα και η ανάγκη**, όπως συμβαίνει με άλλες επιστήμες, **αλλά η ελευθερία**. Η φιλοσοφία είναι αυτεξούσια και αυθύπαρκτη, υπάρχει μόνο για τον εαυτό της (ώς μόνην ούσαν έλευθέραν τών έπιστημών· μόνη γάρ αύτη αύτης ένεκέν έστιν). Για να κάνει πιο κατανοητή τη σύνδεση της φιλοσοφίας με την ελευθερία χρησιμοποιεί μια αναλογία. Όπως χαρακτηρίζουμε ελεύθερο τον άνθρωπο που είναι αυτόνομος και δεν υποτάσσει τη δραστηριότητά του στην υπηρεσία κάποιου άλλου, έτσι και η φιλοσοφία χαρακτηρίζεται ως η μόνη ελεύθερη από τις επιστήμες γιατί **ορίζει καθ'εαυτήν τον χώρο της και τη λειτουργία της**. Η αναλογία καταδεικνύει ότι η φιλοσοφική πρόοδος των Ελλήνων συμπίπτει χρονικά με την πρόοδό τους στην ελευθερία και ότι η φιλοσοφία μπορεί να είναι γνώρισμα μόνο του ελεύθερου ανθρώπου. Ωστόσο, παρόλο που η φιλοσοφία δεν ικανοποιεί καμία εξωτερική χρεία και ανάγκη, αποτελεί πανανθρώπινο ψυχικό ζητούμενο. Τα ρήματα έδίωκον και ζητούμεν υποδηλώνουν τον πιεστικό χαρακτήρα των φιλοσοφικών αποριών και την επιτακτική ροπή στο φιλοσοφείν.

Ο Μιχαήλ Σπανός, αντίστοιχα, αναφέρει ότι η φιλοσοφική δραστηριότητα αποτελεί μία **αναγκαιότητα που είναι σύμφυτη με την ανθρώπινη ελευθερία (Προσλαμβάνει μάλιστα το χαρακτήρα της αναγκαιότητας, αλλά μιας αναγκαιότητας ιδιότυπης και σύμφυτης με την ανθρώπινη φύση και ελευθερία)**. **Ο άνθρωπος δεν φιλοσοφεί γιατί του επιβάλλουν αλλά γιατί μόνο μέσα από το φιλοσοφείν μπορεί να πραγματώσει την πνευματικότητά του, να διευρύνει και να απελευθερώσει τη σκέψη του, να αυξήσει τη γνώση του, να δώσει απαντήσεις σε θέματα που ξεφεύγουν από τα στενά προσωπικά του όρια και που του προκαλούν δέος και απορία, ανάγκη που αναδύεται αυθόρμητα στο εσωτερικό του κάθε ανθρώπου (μέσα στην ελευθερία μπορεί να κυοφορηθεί και να εκφραστεί το φιλοσοφείν. Μέσα σ' αυτό πραγματώνεται στον ύψιστο βαθμό η πνευματικότητα του ανθρώπου)**. Η φιλοσοφία, σύμφωνα με τον συγγραφέα, τρέφεται και μεστώνει όταν δέχεται μηνύματα στα οποία προσπαθεί να απαντήσει, τα οποία θέλει να κατανοήσει, να ερμηνεύσει, να αναστοχαστεί με τρόπο δημιουργικό και αυτόνομο (Ο φιλοσοφικός στοχασμός τρέφεται και μεστώνει όταν δέχεται μηνύματα απ' όλες τις κατευθύνσεις). Επιπλέον, όπως και ο Αριστοτέλης, θεωρεί ότι **η φιλοσοφική δραστηριότητα δεν σχετίζεται με κάποια πρακτική χρησιμότητα ούτε ότι προσδοκά ο άνθρωπος ασχολούμενος με τη φιλοσοφία να έχει κάποιες υλικές απολαβές**. Η ιδιοτέλεια είναι κάτι που απουσιάζει από τη φιλοσοφική διαδικασία. **Μοναδικός στόχος είναι η αναζήτηση και η γνώση της αλήθειας (Το μόνο που μπορεί να προσφέρει στον άνθρωπο είναι να τον βοηθήσει ν' ανεβεί ένα σκαλί πιο πάνω για να μπορέσει, όσο από τη μοίρα του είναι δοσμένο, ν' αντικρύσει και να χαρεί το φως της αλήθειας)**.

Γ1. Γιατί τα ολιγαρχικά πολιτεύματα προκαλούν βέβαια φόβο στους πολίτες, δεν εμπνέουν όμως (σ' αυτούς) το αίσθημα της ντροπής κάθε φορά λοιπόν που έρχεται η ώρα του πολέμου, ο καθένας με ευκολία προσπαθεί να σώσει τον εαυτό του, επειδή γνωρίζει καλά ότι, εάν εξευμενίσει τους άρχοντες είτε με δώρα είτε με οποιονδήποτε άλλο τρόπο προσέγγισης, ακόμα κι αν διαπράξει τις χειρότερες ασχήμιες, μικρή ντροπή θα μείνει σ' αυτόν στο μέλλον.

Γ2.

Σύμφωνα με τον ρήτορα, το πολίτευμα συμβάλλει καθοριστικά στη διαμόρφωση του ήθους των πολιτών. Τα ολιγαρχικά πολιτεύματα επικρατούν με τον φόβο (*Αί μὲν γὰρ διὰ τῶν ὀλίγων δυναστεῖται δέος μὲν ἐνεργάζονται τοῖς πολίταις*) και δεν κάνουν τους πολίτες να σέβονται ο ένας τον άλλον ούτε να νιώθουν ντροπή για ενέργειες που είναι ανέντιμες και που προσβάλλουν τους συμπολίτες τους ή την ίδια τους την πόλη (*αἰσχύνῃν δ' οὐ παριστᾶσιν*). Θεωρεί μάλιστα ότι η ολιγαρχία είναι επικίνδυνη και για την ανεξαρτησία της πατρίδας, επειδή ο καθένας που διαθέτει χρήματα ή που έχει διάφορες δοσοληψίες με τους άρχοντες (*ἐὰν τοὺς κυρίους ἢ δῶροις ἢ δι' ἄλλης ἡστινοσοῦν ὀμιλίας ἐξαρέσῃται*), μπορεί να μην συμμετέχει στις πολεμικές επιχειρήσεις (*πᾶς τις εὐχερῶς ἑαυτὸν σώζει*) χωρίς να ντρέπεται για την πράξη του αυτή (*κἂν τὰ δεινότατ' ἀσχημονήσῃ, μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αὐτῷ καταστήσεται*).

Από την άλλα τα δημοκρατικά πολιτεύματα έχουν πολλούς δίκαιους και έντιμους θεσμούς, στους οποίους μένουν προσηλωμένοι και έχουν τη διάθεση να τους υπερασπιστούν οι πολίτες που διαθέτουν σύνεση και λογική (*αἱ δὲ δημοκραταίαι πολλὰ τ' ἄλλα καὶ καλὰ καὶ δίκαι' ἔχουσιν, ὧν τὸν εὖ φρονοῦντα ἀντέχεσθαι δεῖ*). Τονίζεται ιδιαίτερα η ελευθερία του λόγου ως βασική αρχή του δημοκρατικού πολιτεύματος. Αυτή ασκεί τον δημόσιο έλεγχο καταγγέλλοντας οποιαδήποτε ατιμωτική και παράνομη πράξη (*τὴν παρρησίαν ἐκ τῆς ἀληθείας ἠρτημένῃν οὐκ ἔστι τάληθές δηλοῦν ἀποτρέψαι*) και δεν επηρεάζεται από κανένα ιδιωτικό συμφέρον (*Οὔτε γὰρ πάντας ἐξαρέσασθαι τοῖς αἰσχροῖν τι ποιήσασιν δυνατόν*). Οι νεκροί, λοιπόν, αναγνωρίζοντας τις αξίες της δημοκρατίας και εκτιμώντας τους θεσμούς του δημοκρατικού πολιτεύματος προτίμησαν τον έντιμο θάνατο παρά μια ζωή ατιμωτική.

Γ3.α. καί γάρ ὁ μηδέν ἂν εἰπὼν αὐτός βλάσφημον ἄλλου γε λέγοντος **χαίρει ἀκούων**.

Γ3.β.καλόν : **καλλίονα/καλλίω**

ὀλίγων: **μειόνων**

Γ3.γ. Μετοχή θηλυκού γένους: **συνειδυῖα**

Δεύτερο ενικό πρόσωπο οριστικής ενεστώτα: **σύνοισθα**

Γ3.δ. **δηλοῖς, παριστῆς**

Γ3.ε. ὑπέμειναν: **ὑπομενοῦσι**

εἴλοντο: **αἰρήσονται**

Γ4.α.

ἤνικ' ἄν οὖν ὁ ἀγὼν ἔλθῃ τοῦ πολέμου: Δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική-υποθετική πρόταση, λειτουργεί συντακτικά ως επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου και της υπόθεσης στο ρήμα σώζει της κύριας πρότασης (με την οποία σχηματίζει λανθάνοντα υποθετικό λόγο)

ὅτι μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αὐτῷ καταστήσεται: Δευτερεύουσα ονοματική ειδική πρόταση αντικειμενικής κρίσεως, λειτουργεί συντακτικά ως αντικείμενο στη μετοχή συνειδώς

ἐὰν τοὺς κυρίους ἢ δώροις ἢ δι' ἄλλης ἠστινοσοῦν ὁμίλιας ἐξαρέσονται: Δευτερεύουσα επιρρηματική υποθετική πρόταση, λειτουργεί συντακτικά ως επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στο ρήμα καταστήσεται της ειδικής πρότασης (εξαρτημένος υποθετικός λόγος)

κἂν τὰ δεινότατ' ἀσημονήσῃ: Δευτερεύουσα επιρρηματική παραχωρητική πρόταση, λειτουργεί συντακτικά ως επιρρηματικός προσδιορισμός που δηλώνει παραχώρηση στο ρήμα καταστήσεται της ειδικής πρότασης

Γ4.β. θάνατον καλὸν εἶλοντο μᾶλλον ἢ βίον αἰσχρόν

α' ὄρος σύγκρισης: θάνατον

β' ὄρος σύγκρισης: ἢ βίον (ἢ + ομοιόπτωτα με τον α' ὄρο σύγκρισης)

Άλλος τρόπος εκφοράς το β' ὄρου σύγκρισης:

θάνατον καλὸν εἶλοντο μᾶλλον **βίου αἰσχροῦ** (γενική συγκριτική)

Γ4.γ. **τούτοις, οἳ** αἰσχρόν τι **ἐποίησαν**

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΡΑΒΑ ΔΗΜΗΤΡΑ

ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ ΧΡΙΣΤΙΝΑ